

cum tali causa, scilicet, consensus liberi voluntatis cum excitatione divina, ex sola efficacia morali talis excitationis. De qua re possent multa in utramque partem dici; quæ partim attingemus capite sequenti, partim sumi facile possunt ex his quæ hactenus tractavimus. Illis ergo omissis, dicendum censeo posse perveniri in hac determinatione ad moralem infallibilitatem, quæ simpliciter dici possit nunquam deficere; non tamen ad metaphysicam (ut sic dicam) infallibilitatem, id est, ita exactam ut repugnet deficere. Ratio prioris partis est, quia Deus comprehendit capacitatem et inclinationem humanæ voluntatis, et omnes vias et modos quibus ad consensum inclinari potest vel impediri; ergo potest ita circumvenire seu præparare voluntatem, ut infallibiliter faciat eam consentire infallibilitate morali. Nam morale est ut voluntas se sinat ferri a vehemente propensione, maxime si ex parte intellectus objectum apte proponitur, et avertuntur ea quæ impedire possunt; quod facile potest efficere divina gratia. Denique hoc modo multa libere facimus vel omittimus, quæ infallibilitate quadam morali operamur; et dæmon sua tentatione potest ita hominem opprimere, ut infallibiliter sequatur consensus, nisi gratia Dei subveniat; imo et unus homo, si probe cognoscat alterius ingenium et conditionem, sitque efficax in persuadendo, potest efficacissime illum pertrahere ad id quod vult; quid ergo non poterit facere Deus? Ratio vero posterioris partis est, quia cum tota hac determinatione manet integra libertas; ergo et potestas non consentiendi, etiam in sensu composito, seu præsupposita tali gratia antecedente; ergo absolute non repugnat, neque est impossibile non sequi talem effectum, posita tali gratia; ergo neque erit simpliciter infallibile, ita ut non possit deficere. Sicut ex parte alterius extremi, scilicet, quando excitatio est minima, et indispositio seu obduratio hominis magna, licet moraliter sit infallibile talem hominem induratum non converti, non tamen simpliciter seu metaphysice; quia, si ille homo faciat quantum potest cum illo auxilio, et adjuvante gratia quæ illi simul offertur, revera poterit velle et converti, alioqui excitatio non esset sufficiens. Tandem id explicio in hunc modum; nam, licet hæc moralis infallibilitas sufficiat, ut homo simpliciter iudicet talem effectum esse futurum, posita tali causa, non tamen ut Deus ita simpliciter iudicet, ex vi causæ, quia iudicium divinum ita est infallibile, ut

implicet contradictionem esse falsum; illud autem objectum ex vi causæ non potest ad tantam infallibilitatem pervenire; nam, cum in voluntate maneat vera, realis ac physica potentia ad resistendum illi excitationi, non implicat contradictionem illum effectum impediri; hoc igitur sensu dicimus illam determinationem non posse esse tantam, ut effectus sit prorsus infallibilis; et solum humano modo dicere possumus quod semper eveniat, et hæc limitatio indicatur per illud additum, cum dicimus hoc esse *moraliter* infallibile, aut *moraliter* semper ita fieri.

CAPUT XI.

SOLVUNTUR NONNULLE OBJECTIONES CONTRA PRÆCEDENTEM DOCTRINAM.

1. Priusquam de aliis auxiliis dicamus, necesse est nonnulla Scripturæ et Augustini testimonia interpretari, quæ de gratia excitante loquuntur, et videntur doctrinæ traditæ contraria. Primum est illud Joannis 6: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*; illa enim tractio, ut vis verbi indicat, efficacem motionem et determinationem voluntatis significat; fit autem tractio illa per excitantem gratiam. Utrumque docuisse videtur Augustinus, tract. 26 in Joannem, ubi difficultatem movet, *quomodo volentes credimus, si ad fidem trahimur*; et in summa respondet tractionem hanc esse divinam revelationem seu vocationem, quæ ita voluntatem allicit, ut eam faciat volentem; et lib. 1 cont. duas epist. Pelag., cap. 3 et 19, ex hoc loco colligit necessariam esse gratiam excitantem, et ponderat non dixisse Christum: *Nisi Pater meus duxerit eum; ne putarem nostram voluntatem aliquo modo præcedere; ducitur enim etiam is qui jam vult*; proprie autem non trahitur qui jam volebat, sed tractione efficitur volens. *Trahitur ergo (ait Augustinus) miris modis, ut velit, ab illo qui novit intus in ipsis hominum cordibus operari, non ut homines (quod fieri non potest) nolentes credant, sed ut volentes ex nolentibus fiant*; et de Gratia et libero arbitrio, cap. 5, de magna et efficacissima vocatione, prædicta verba interpretari videtur.

2. Secundum testimonium, superiori simile, et quod illi frequenter Augustinus coniungit, est etiam Joan. 6: *Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me*. In quo aperte

sermo est de gratia excitante, quæ in mentis illuminatione consistit, et doctrinæ nomine significatur; efficacia autem hujus gratiæ significatur in illis verbis: *Omnis qui audit, venit ad me*. Unde Augustinus, de Prædestinatione Sanctor., cap. 8: *Quid est: Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me, nisi: Nullus est qui audiat et discat a Patre, et non veniat ad me; si enim omnis qui audit a Patre et didicit, venit, profecto omnis qui non venit, non audit a Patre, nec didicit, nam, si audisset et didicisset, veniret*; et infra: *Valde remota est a sensibus carnis hæc schola, in qua Deus auditur et docet. Gratia ista secreta est*; et inferius: *Hæc gratia, quæ occulta humanis cordibus divina largitate tribuitur, a nullo duro corde respuitur; ideo quippe tribuitur, ut cordis duritia primitus auferatur. Quando ergo Pater intus auditur, et docet ut veniatur ad Filium, auferit cor lapideum, et dat cor carneum, sicut Propheta prædicante promisit*; est ergo illa gratia efficacissima, quam Deus, ut Augustinus inferius subdit, ex misericordia tribuit his, *quos salvare vult; cæteris vero juste non dat, quamvis si ipsos docere voluisset, procul dubio venirent et ipsi; non enim fallit aut fallitur, qui ait: Omnis qui audit a Patre et didicit, venit ad me. Absit ergo ut quisquam non veniat, qui a Patre audit et didicit*. Quod magis exponens, de Dono perseverantiæ, cap. 14, ait: *Quamvis dicamus Dei donum esse obedientiam, tamen homines exhortamur ad eam; sed illis, qui veritatis exhortationem obedienter audiunt, ipsum donum Dei datum est, hoc est, obedienter audire; illis autem qui non sic audiunt, non est datum*. De hac efficaci gratia ita scribit libro primo de Gratia Christi, cap. 13: *Hæc gratia, si doctrina dicenda est, certe sic dicatur, ut altius et interiorius eam Deus cum ineffabili suavitate credatur infundere; non solum per eos qui plantant et rigant extrinsecus, sed etiam per seipsum, qui incrementum suum ministrat occultus*; et in fine capitis concludit: *Hoc modo quisquis discit, agit omnino quidquid agendum didicerit*; et subdit, cap. 14, de hoc docendi modo dixisse Dominum: *Omnis qui audit a Patre, etc.*, et addit, de illo qui non venit non posse dici: *Audit et didicit, sed: Venire noluit: Nam si omnis qui didicit, venit, profecto qui non venit, nec didicit, hoc docendi modo, quo per Spiritus gratiam ita docet Deus, ut quod quisque didicerit, non tantum cognoscendo videat, sed etiam volendo appetat agendoque perficiat*.

3. Tertium testimonium sumi potest ex illis verbis, ad Rom. 8: *Qui Spiritu Dei aguntur, hi sunt filii Dei*. Dicuntur enim justi agi Spiritu Dei, quia illis bona inspirat, juxta illud: *Spiritus ubi vult spirat, et vocem ejus audis*. Hæc autem spiratio ad gratiam excitantem pertinet; unde Augustinus, in Enchirid., c. 64, referens hæc verba: *Quotquot Spiritu Dei aguntur, hi filii sunt Dei*, ita tacite exponit: *Sic Spiritu Dei excitantur, ut tanquam filii Dei proficiant ad Deum*. Aguntur ergo ab Spiritu Sancto per gratiam excitantem, et tamen efficacissime aguntur, ut verbum ipsum *agi*, satis declarat, et universalis propositio, quod omnes, qui sic aguntur, sunt filii Dei, ut significavit Augustinus lib. 1 de Gratia Christi, c. 25.

Nec satis est, si quis respondeat his locis solum probari, dari interdum hominibus gratiam excitantem moraliter efficacem; tum quia dicta testimonia non solum probant hanc gratiam ita efficacem interdum dari, sed etiam esse simpliciter necessariam, ut patet ex verbis Christi: *Nemo potest*; nam, si sine illa tractione venire nullus potest ad Christum, simpliciter necessaria est ad veniendum; quod etiam Augustinus, in citatis locis apertissime et copiosissime declaravit; tum etiam quia, ad veritatem illarum locutionum, non satis est efficacia moralis, qualis a nobis explicata est; sed necessaria est exacta et omnimoda infallibilitas, quæ sine physica prædeterminatione intelligi non potest.

4. Quarto, adjungere possumus nonnulla alia Augustini testimonia, quale est illud de Grat. et libero arbitrio, c. 16: *Certum est nos facere cum facimus, sed ille facit ut faciamus, præbendo vires efficacissimas voluntati*; declaraverat autem Deum facere in nobis præparando voluntatem nostram per excitantem seu operantem gratiam. Item de Corrupt. et grat., cap. 12, cum dixisset, primo homini ante peccatum datum esse ut perseverare posset, non vero ut perseveraret, addit: *Nunc vero posteaquam est illa magni peccati merito amissa libertas, scilicet, a servitute et fomite peccati, etiam majoribus donis adjuvante remansit infirmitas*. Explicans vero inferius quod sit hoc majus adjutorium, subdit: *Nec de ipsa perseverantia boni voluit Deus sanctos suos in viribus suis, sed in ipso gloriari; qui eis non solum dat adjutorium, quale primo homini dedit, sine quo non possint perseverare, si velint, sed in eis etiam operatur et velle; et*

infra: *Subventum est ergo infirmitati humane, ut divina gratia indeclinabiliter, et inseparabiliter ageretur, et ideo quamvis infirma, non tamen deficeret, neque adversitate aliqua vinceretur.* Quæ verba sunt adeo expressa, ut nulla ponderatione indigeant.

5. Imo ex eis sumi potest aliud argumentum, quod valde enervat omnia in superioribus a nobis facta; quod sumitur ex dono perseverantiæ, quo, teste Augustino, hic, non solum datur homini ut possit, sed ut perseveret, et ut infallibiliter perseveret, quod potest merito vocari auxilium efficax ad perseverandum. Sine quo dono, post lapsum Adami, neminem perseverare posse docet Augustinus, ibid., in illis verbis: *Nam si infirmitate vite hujus hominibus relinqueretur voluntas sua, ut in adjutorio Dei, sine quo perseverare non possent, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent, inter tot et tantas tentationes, infirmitate sua voluntas ipsa succumberet; et ideo perseverare non possent, quia deficientes infirmitate nec vellent, aut non ita vellent, infirmitate voluntatis, ut possent.* Igitur, sine auxilio efficaci et infallibili ad perseverandum, nemo perseverare potest, teste Augustino, tali scilicet potentia, quæ in actum reducatur. Est ergo tale auxilium necessarium ad perseverandum; et nihilominus sine illo habent homines auxilium sufficiens ad perseverandum, etiam illi qui non perseverant, ut constat ex Concilio Tridentino, sess. 6, c. 13, et Concilio Arausicano II, cap. 25; ergo dari potest auxilium sufficiens sine alio ita efficaci, quod ex se infallibilem habeat effectum, et faciat hominem operari, quodque non sit in hominis potestate, sed ex sola Dei voluntate detur; ergo idem dici potest etiam de singulis actionibus supernaturalibus, atque ita facile ruunt argumenta præcipua in confirmationem nostræ sententiæ facta. Et confirmari posset hæc difficultas, nam, juxta doctrinam Augustini, longe alia gratia requiri videtur in homine lapsio ad perseverandum, aut bene operandum, quam in angelis vel primo homine; hæc autem difficultas in cap. 15 commodius tractabitur.

6. Aliud argumentum sumi potest ex doctrina Augustini, citatis locis. Nam si gratia excitans necessaria ad volendum non determinat infallibiliter voluntatem hominis, nullum est mysterium nullave admiratio in hoc, cur ex duobus vocatis unus credat, alius non credat, quia neutrius voluntas per voca-

tionem determinatur; et ita potest unus suo arbitrio ei repugnare, alter eodem arbitrio cooperari gratiæ Dei et consentire. At vero Augustinus magnum in hoc invenit mysterium, cur unus ita vocetur ut persuadeatur, alter vero non ita ut persuadeatur. De quo super Joannem ait: *Cur hunc trahat et illum non trahat, noli judicare, si non vis errare;* et de Spir. et litt., cap. 34: *Jam, si ad illam profunditatem scrutandam quisquam nos coarctet, cur ille ita suadeatur ut persuadeatur, ille autem non ita, duo sola occurrunt interrim, quæ respondere mihi placet: O altitudo divitiarum! et: Numquid iniquitas est apud Deum? Cui responsio ista displicet, quærat doctores, sed videat ne inveniat præsumptos.*

Exponitur locus Joannis 6: *Nemo potest venire ad me, etc.*

7. Ad Scripturæ testimonia, dicam imprimis quid in singulis ratio et litteræ contextus exigat, deinde Augustini mentem in omnibus explicabo. Ad illa ergo verba Joannis: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*, Manichæi, ut Chrysostomus, homil. 45, et Augustinus, tract. 26 in Joannem, significant, hoc testimonio utebantur ad negandam libertatem arbitrii; quia tractio vim quamdam et necessitatem significare videtur. Sed hi errarunt non distinguentes inter propriam et quasi materialem illius vocis significationem, et translata ac metaphoricam, quæ frequens est, non solum in usu Scripturæ, sed etiam aliorum auctorum. *Tractio* enim, ex prima impositione, significat localem motum; imo, in rigore, violentum significare videtur; hinc vero translata est illa vox ad significandum metaphoricam seu moralem motionem, qua vel finis, vel rogans aut persuadens, impellit seu movet voluntatem, juxta illud quod Augustinus etiam citat: *Trahit sua quemque voluptas.* In hac ergo significatione usus est Christus verbo trahendi; et ideo nihil ex verbis ejus contra libertatem colligi potest.

Hæc autem responsio, quam prædicti Patres adhibent Manichæis, eodem modo ad rem de qua agimus, applicanda est. Non enim magis ex verbo trahendi, in illa significatione sumpto, colligi potest physica prædeterminatio, quam necessitas; voluptas enim quæ unumquemque trahere dicitur, non physice illum prædeterminat. Item in Scriptura,

sicut Deus dicitur trahere ad bonum, ita et dæmon ad malum; Apocalypsis 12: *Draco traherat secum tertiam partem stellarum*, non physica prædeterminatione, sed persuasione. Imo nec semper verbum illud, Deo aut gratiæ attributum, significat efficacem vocationem, seu tractum qui in re effectum habeat; sed interdum declarat solum sufficientiam et vim magnam ad homines commovendos et inclinandos. Sic Joann. 12: *Ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum.* Nam, licet hic locus alias etiam habeat expositiones, tamen hæc videtur maxime probabilis et propria; Christus enim crucifixus, sicut omnes illuminat, omnes etiam trahit: nam omnibus dedit potestatem filios Dei fieri; et beneficium mortis Christi ex se potens est et sufficiens ad trahendum corda omnium in amorem ejus. Quomodo etiam dicitur Osee 14: *In funiculis Adam traham eos*, id est, beneficiis, quibus ligari homines solent, eos vehementer ad me amandum movebo. Significatur ergo illa voce vehemens quædam et suavis motio moralis, quæ propriam determinationem voluntatis ejus qui trahi dicitur, non excludit. In citatis itaque verbis Joannis, in rigore solum docetur necessitas divinæ illuminationis, vocationis et excitationis ad fidem, et alias actiones supernaturales, quæ merito nomine tractionis significatur, quia magnam vim et efficacitatem habet ad convertendos homines, non vi, neque physica actione, sed morali et suavi inductione, juxta illud Cant. 4: *Trahe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum.* Atque ita tacite videtur hanc tractionem explicuisse Concilium Senonense in decretis fidei, c. 45, dicens: *Nec denique tale sit hujusmodi trahentis Dei auxilium, cui voluntas resistere non possit.*

8. *Occurritur objectioni.* — Dices: ergo, licet ex vi illorum Christi verborum, verum sit neminem ad Christum venire, nisi qui trahitur a Patre, non tamen e converso necessario sequitur omnes, qui trahuntur, venire ad Christum, quia nihil est quod cogat ad intelligendum illa verba de sola tractione efficaci, et quæ in re habet effectum. Respondetur: quamvis verbum trahendi nude sumptum ad id non cogeret, tamen ex contextu licet colligere ita esse intelligendum. Nam Christus solum voluit arguere Judæos, quod murmurarent, et verba ejus falsa existimarent, eo quod divino lumini et vocationi impedimentum ponerent; et hoc est quod ait:

*Nolite murmurare invicem, nemo potest venire ad me, id est, in me credere, nisi quem Pater traxerit, id est, nisi illustratus et doctus a Patre; quales vos non estis, quia impedimentum ponitis. At vero illi Judæi, ad quos Christus loquebatur, jam excitabantur; et traherentur ita sufficienter, ut possent credere et venire ad Christum, si vellent; alioqui adhuc non peccassent, nec reprehensione essent digni non credentes Christo; ergo loquitur Christus de tractione efficaci, simul tamen indicans eorum culpam esse, quod eam non haberent. Et ideo, juxta hunc sensum, non solum verum est neminem venire ad Christum, nisi qui trahitur a Patre; sed e converso, etiam verum est omnem eum, qui trahitur a Patre, venire ad Christum, sicut paulo ante dixerat Christus: *Omne quod dat mihi Pater, ad me veniet*: non enim aliter dat Pater homines Christo, nisi trahendo illos ad ipsum. Unde Prosper, lib. 2 de Vocatione Gent., cap. 9, alias 27, ait his verbis significasse Dominum, *fidem in ipsum ex Patris haberi munere, qui in cordibus trahendorum, hoc egit ut crederent, hoc effecit ut vellent; non enim esset unde traherentur, si sequaces fide et voluntate non essent, quoniam qui non credunt, nec trahuntur omnino, nec veniant.* Atque hoc sensu optime procedunt omnia quæ ex hoc loco Augustinus colligit: primum, non posse hominem venire ad Christum, nisi præmoveatur et excitetur a Patre, nam tractionis vox hoc etiam indicat, initium scilicet veniendi sumi a trahente, ut recte notavit Prosper, contra Collatorem, cap. 6, dicens: *Si initium salutis esset ex nobis, non ex toto verum esset quod ait Dominus: Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* Deinde neminem venire, nisi ita vocetur et excitetur, ut persuadeatur et trahatur; utrumque autem horum fieri optime potest sine prædeterminatione physica, alliciendo voluntatem, et suaviter inclinando ut obediens fiat, ut eleganter post Augustinum declaravit Prosper, contra Collatorem, cap. 6 et 14, docens totum hoc negotium fieri per divinas illustrationes et inspirationes, et proponendo objecta seu motiva quæ voluntatem alliciant: *Sic enim (concludit) Dominus dabit suavitatem, et terra nostra dabit fructum suum.* Et optime Cyrillus Alexandrinus, lib. 4 in Joan., cap. 6, dicens: *Non vi quadam cogi trahique credentes, putandum est, sed motione, doctrina et revelatione ineffabiliter facta.* In quo autem posita sit efficacia hujus tractus, vel quis sit*